

Miroslav Klimant

Zakotvení v tajomstve Vianoc

V dnešnej našej dobe určite nie je jednoduché, byť veriacim a podľa viery aj žiť. To mi potvrdíte asi vy všetci, ktorí sa o to úprimne pokúšate. Rovnako však problematické – a možno ešte aj problematickejšie je, byť neveriacim, vieru celkom zavrhnúť. A tak sme svedkami toho, ako sa moderný človek v našej spoločnosti pokúša nájsť akýsi kompromis medzi vierou a neverou. Takých naozaj neveriacich nenájdeme tak veľa... Koľkokrát počujeme vyjadrenia ako: Ja verím, že tam hore NIEČO musí byť... Ja verím na dobro... Čo však učí cirkev, to moderný človek v celku alebo čiastočne odmieta. Je emancipovaný, je „nad vecou“, on sám si rozhoduje, čo je pravda, čo je dobré...

Človek pripúšťa existenciu Boha... avšak z evanjelia si vyberá len to, čo mu vyhovuje. K tomu pridá niečo Budhizmu, z iných náboženstiev, z rôznych filozofií, módnych trendov, ezoteriky, psychotroniky a iných moderných náboženstiev a k tomu veľa, veľa agnosticizmu a skepsy... Človek si vytvára vlastné, subjektívne, na mieru ušité náboženstvo, vytvára si boha na svoj obraz. Neklaňať sa však Bohu, ale človekom zhotoveným bôžikom je modloslužba, ktorú Sväté Písmo tak radikálne odmieta.

Ak k sebe budeme úprimní, všetci sme vystavení týmto tendenciám a tomuto nebezpečenstvu a aby sme sa ním nedali strhnúť je užitočné, aby sme boli pevne ukotvení v tajomstve Vianoc – v tajomstve vtelenia sa Božieho Syna v Ježišovi Kristovi. V ňom sa nám Boh naplno zjavil, takže si nepotrebujeme vymýšľať božstvá a teórie o pôvode a cieľi sveta a života, stačí nám prijať JEHO.

A tak sa nám ešte raz dnes predstavuje pred náš duchovný zrak vianočné evanjelium podľa Jána – jeho slávny prológ. Tento text, ktorý, evanjelista Ján začína svoje evanjelium, patrí k najkrajším statiam celého Písma. Autor sa tu venuje najpodstatnejším veciam, ide k jadrú tajomstva, pokúsi sa vysvetliť nepochopiteľné, vyrieknuť nevysvetliteľné, a tak si pomáha obrazmi.

Najprv nám ponúka náhľad do vnútorného života Boha: „Na počiatku bolo Slovo a Slovo bolo u Boha a to Slovo bolo Boh.“ Skrz neho povstalo všetko a bez neho nepovstalo nič z toho, čo povstalo. V ňom bol život a život bol svetlom ľudí.

Život je ďalším pojmom, ktorý používa

evanjelista. A je to pojem, s ktorým každý máme skúsenosť... žijeme.. a žijeme radi... a máme z nášho okolia aj skúsenosť, že tento život sa môže aj skončiť, a to nás desí... Ale v ňOM máme život. Aký je to však život, ktorý prináša Slovo? V čom spočíva? To, čo mi prekladáme ako život, mohli gréci vyjadriť dvojako: bios a zoe. Bios znamená život biologický, život tvora, pohybujúceho sa na tejto planéte. Vieme však, ako končí tento biologický život... Evanjelista však používa výraz ZOE, tiež život, ale život vnútornejší, život duchovnejší, ten, ktorý má do činenia s večnosťou a ktorý nekončí hrobom. Takýto život nám priniesol Boží syn.

A slovo sa telom stalo a prebývalo medzi nami. Prišiel na svet, ako svetlo. Svetlo nám umožňuje vidieť. Dobré svetlo nám umožňuje vidieť správne. Aké je to svetlo? Čosi zaujímavé môžeme využiť z opisu stvorenia sveta z knihy Genezis. V prvý deň Boh povedal: Buď svetlo! A oddelil svetlo od tmy. A až v štvrtý deň sa píše, že Boh stvoril slnko a mesiac... Svetlo, ktoré prináša slovo je asi iné, ako to, ktoré vidíme očami. Čo je svetlo, ako by sme ho zadefinovali? Je to istá forma energie, ktorá sa šíri priestorom. A dokážeme zadefinovať aj tmu? Nie. Tma je tam, kde niet svetla... Tma je teda nič. Je to absencia svetla. Ježiš prišiel na tento svet teda, aby sme mali život... a živí aby sme správne videli... a kde ho ešte neprijali je tma, chýba tam čosi, čo by tam malo byť. Kto neprijal Ježiša a to zjavenie, čo nám on priniesol, stále blúdi v tme.

Po tieto dni sme veľa oslavovali a možno sme z toho trochu aj unavení. A ako krásne začalo dnešné evanjelium: Na počiatku bolo Slovo... len jedno slovo. Aby sme sa nestratili v záplave slov, končím tento príhovor. Slovo sa telom stalo – v Ježišovi Kristovi, ktorého videli, dotýkali sa ho, počuli ho a mohli mu rozumieť. Toto Slovo chce však byť dnes preložené aj do našej modernej reči, aby mu mohli rozumieť aj naši súčasníci. Týmto prekladom má byť náš život žitý vo viere. Vo viere v Boha, toho pravého, zjaveného v Ježišovi, nie vymysleného ľuďmi. Je to pekná úloha pre nás v tomto novom roku.

Nech vám na vašich cestách svieti pravé svetlo: Ježiš Kristus.

*Proroci hlasno zvestujú,
že Kristus k nám už prichádza;
nadišiel všetkým spasný čas:
vykúpi nás krv Veľkého.*

*S ním blíži sa k nám nový deň
a srdce šťastím oplýva,
keď pravdivo ho Predchodca
slávnym a veľkým nazýva.*

*Hľa, toto prvý príchod bol,
keď Pán nie preto zostúpil,
by trestal svet, lež uzdravil
chorých a hriešnych vykúpil.*

*Ten druhý príchod zvestuje,
že Kristus predto dvermi je
a svätým veniec slávy dá
a do neba ich uvedie.*

*S prísľubom svetla večnosti
hľa, hviezda spásy žiari nám
a zve nás, synov kráľovstva,
ište hore, stúpať k výšinám.*

*Len teba, Kriste, chceme zriechť
blažení v tvojom kráľovstve
a v tomto svätom videní
spievať ti večný chválospev.
Amen.*

Ž 94,19: A keď sa v mojom srdci kopia starosti, vzpružuje ma tvoja potecha.

Dobry Bože, klaniam sa ti a velebím teba, Pána môjho života a môjho srdca.

Ty vieš, ako často prichádzam k tebe ustarostený.

Ty vieš, koľko starostí sa niekedy nakopí v mojom srdci. Sám si povedal: Každý deň má dosť svojich starostí. Vedel si, čo všetko bude trápiť naše srdcia a čo všetko vzbudzovať obavu a starosti.

Áno, deň čo deň sa stretám s ťažkosťami, otázkami, problémami, obavami, ktoré mi robia starosti.

Túžim však so žalmistom vyznávať: V srdci sa mi kopia starosti, Pane, no ty ma vzpružuješ svojou potechou.

Ježišu, učíš ma, že nemám byť ustarostený o toľké veci, ale hľadať najprv teba a všetko ostatné mi pridáš.

Učíš ma dôverovať tvojmu a môjmu nebeskému Otcovi, ktorý predsa vie, čo najviac potrebujem. On vie o všetkých mojich potrebách a starostiach.

Učíš ma všetku svoju starosť vkladať na teba, lebo ty sa o mňa postaráš.

Učíš ma, aby som sa nenechal tak zaujať starosťami o pozemský život, že by som zabúdal na večné hodnoty.

Učíš ma hľadať najprv to, čo je Božie, a nezanedbať to, čo je ľudské.

Voláš ma, aby som k tebe prichádzal so všetkými starosťami a trápeniami, lebo ty ma potešíš, posilníš a dodáš odvahy a potechy.

Bože, odpusť mi, že si tak príliš rýchlo nechám naplniť srdce a myseľ starosťami, obavami, a tak málo prežívam, že som v твоjich rukách.

Odpusť mi, že ti neviem dosť dôverovať v ťažkostiach a v krížoch svojho života.

Odpusť mi, že tak nedostatočne viem svedčiť o tvojej pomoci, láske a starostlivosti o mňa.

Prosím ťa, nauč ma dôverovať ti vo všetkých situáciách života.

Pomôž mi opätovne prichádzať k tebe s istotou, že ma vzpružíš v sklúčenosti, v ustarostenosti, v strachu.

Môj Bože, prihováram sa ti slovami piesne:

Kdeže sa uchýliť, kde je potecha? Srdce moje v žiali k Bohu pospiecha. Tam je moje miesto, u Krista náručí, plniť chcem, čo žiada, čo mi poručí. Staň sa vôľa tvoja, staň sa, ó, Pane, hlavu svoju kloním tíško, oddane. Ty dopustiš žiale, ty ich snímeš zas, Bože dobrotivý, príď a poteš nás. Bože, ty si Otcem každej siroty, nadelíš potechy z tvojej dobroty. Nedaj nám ublížiť, nedaj zahynúť, ale v srdci Krista tíško spočinúť. Bože, čo ty robíš, všetko dobré je, len nestratiť vieru, lásku, nádeje. Kto sa tebe oddá celkom v pokoji, ten iste zvíťazí pri každom boji.

Jozef Šuppa SJ „Modlitby srdca“

Spomienka na blahoslaveného don Titusa Zemana:

V pondelok budeme po prvý raz sláviť spomienku na blahoslaveného don Titusa Zemana. Sv. omša bude o 17:00 hod. a bude mať vlastný formulár.

Požehnanie domov:

V nedeľu (7.1.) popoludní budem požehnávať domy Tí, ktorí budete mať záujem, prosím, prihláste sa v sákristii kostola.

Stretnutie rodičov prvoprijímajúcich detí:

Bude v nedeľu 14. januára po druhej sv. omši.

Žiť

znamená objať a znovu pustiť ľudí a veci, aby sa zelenali a rozkvitali pred božou tvárou.

Žiť

znamená byť vďačný za svetlo i lásku, za teplo i láskavosť, ktorá je tak jednoducho vložená do ľudí i vecí.

Žiť

znamená pozerieť na všetko ako na Boží dar, všetko považovať za jeho dar, nič a nikoho nevlastniť a radosť sa z každej hviezdy, ktorá padá z neba.

Adalbert L. Balling „Daruj úsmev“

Sväté omše v 1.týždni cezročného obdobia - (B)

8.I. pondelok

17:00 Za Ľ Vendelína Vanáka a rodičov

9.I. utorok

17:00 Na úmysel otca arcibiskupa

10.I. streda

17:00 Svätá omša v Štefanovej

11.I. štvrtok

17:00 Za Ľ Vincenta a Katarínu Ochabových a deti

12.I. piatok

18:00 Za Ľ Gizelu

13.I. sobota

08:00 Za Ľ Jozefa Klima a rodičov

Upratovanie kostola č.d. 285 - 324

14.I. 2.Nedeľa Cezročného obdobia - (B)

08:00 Za Ľ Julianu Širokú (10. výročie smrti) a za Ľ rodičov Širokých

Lektori: Blahová M., Vrabelová Mí.

11:00 Za farníkov

Lektori: Polakovičová Z., Kosnáčová T.

14:00 Posvätný ruženec, litánie

Liturgický kalendár

8.I. pondelok	Sv. Severín, kňaz a mních
9.I. utorok	Sv. Marcelín, biskup
10.I. streda	Sv. Agatón, pápež
11.I. štvrtok	Sv. Hygin, pápež
12.I. piatok	Sv. Alfréd, opát
13.I. sobota	Sv. Hilár, biskup a učiteľ Cirkvi – Esp

TRPEZLIVOSŤ RUŽE PRINÁŠA

A preto moji milovaní, ako ste vždy poslúchli, a nielen v mojej prítomnosti, ale oveľa viac teraz v mojej neprítomnosti, s bážňou a chvením pracujte na svojej spásе. Ved' to Boh pôsobí vo vás, že aj chcete, aj konáte, čo sa jemu páči. Všetko robte bez šomrania a pochybovania, aby ste boli bezúhonní a úprimní, Božie deti bez hany uprostred zvrhého skazeného pokolenia, medzi ktorým svietite ako svetlá na svete tým, že sa držíte slova života na moju slávu v Kristov deň, že som nebežal nadarmo a nenamáhal sa zbytočne.

(Flp 2,12-16)

Na začiatku som si myslela, že musím ľudí obracať na vieru. Medzičasom som pochopila, že mojou úlohou je milovať. A láska obráti toho, koho chce.

(Svätá Matka Terézia)

Trpezlivosť ruže prináša.

(slovenské príslovie)

Keď svätý Pavol oslavuje lásku v známom hymne na lásku, prvé, čo o nej vysloví je, že láska je trpezlivá. Jediným zo znakov pravej lásky je trpezlivosť. Len trpezlivá láska prinesie ovocie dobra. Trpezlivosť znamená, že človek vie čakať v nádeji. Vie prekonávať prekážky, ktoré mu život kladie do cesty. Prijíma príjemné i nepríjemné, ľahké i ťažké, bezbolestné i bolestné... Ak sa bližšie pozrieme na slovo trpezlivosť, všimneme si, že prvé tri písmená sú trp. Teda trp, vydrž, znes niečo, vytrvaj.

Trpezlivosť je čnosť, ktorú potrebujeme všetci. Koniec koncov, ktorú čnosť nepotrebujeme? Ale trpezlivosť je akoby sprievodkyňou každej čnosti. Lebo aj pri pestovaní každej čnosti, treba byť trpezlivý.

Sú veci, ktoré v živote môžeme zmeniť a sú také, ktoré zmeniť nemôžeme. Často sa trápime nad tým, čo zmeniť nedokážeme, a pritom nemeníme to, čo by sme zmeniť mohli. Napríklad, chceme meniť druhých, namiesto toho, aby sme menili seba. Manželka chce zmeniť svojho manžela, ale to nejde. No môže zmeniť seba. S ním má byť trpezlivá. Deti chcú zmeniť svojich rodičov, ale to nejde. No môžu a mali by zmeniť seba. Kňaz chce zmeniť svojich veriacich, ale to nejde. Môže však zmeniť seba. Chceme iných meniť. My však iných nemáme meniť, ale milovať. Láska sama zrení, koho chce. S inými máme byť trpezliví. Máme ich prijímať takých, akí sú. Láska je trpezlivá: v manželstve, v rodine, v kňazstve, pri štúdiu, pri výchove, v práci... A ešte: máme byť trpezliví aj so sebou samými, so svojimi slabosťami a nedostatkami. Aj na nás sú veci, ktoré zmeniť môžeme a potom také, ktoré zmeniť nedokážeme - aspoň nie hneď. A tu treba byť trpezlivý. Pomalými krôčikmi treba ísť dopredu. Nechcime robiť skoky ani v duchovnom živote. Pomaly ďalej zájdeš.

Si trpezlivý sám so sebou? A čo iní? Ako ich prijímaš? Vieš trpezlivo znášať ich nedokonalosti a chyby? Napríklad u tvojich rodičov, učiteľov, spolužiakov...? Dám ti dobrú radu: Ak chceš zmeniť svet, začni od seba.

Áno, Pane, chcem zmeniť svet. Chcem, aby bol lepší. Chápem, že to nejde naraz a tiež, že musím začať od seba. Moje srdce je tým prvým miestom, kde treba začať s premenou sveta. Ak sa moje srdce bude meniť k

dobrému, bude sa meniť aj svet okolo mňa. Prosím, môj Pane, pomôž mi s premenou môjho srdca.

Marián Sivoň „Moderný svätý“

PRIPRAVENÝ NA OBEŤ

Keď kaskadér po riskantnom výkone vystúpil z auta, zbadal svojho priateľa, ktorý sa ho spýtal: „Nemáš niekedy strach?“ „Mám.“

„Tak prečo to robíš?“ „Ťažko vysvetľovať, je to skrátka vo mne. Čerpám pri tom silu,“ odpovedal úprimne muž. „A neskúšal si s tým skončiť?“ nasledovala ďalšia otázka. „Skúšal, stal som sa vodičom električky. No vždy tá istá trasa. Vytrácal sa zo mňa život. V riziku čerpám odvahu viac už nič neriskovať. Odhaľujem svoju slabosť s nádejou, že nad ňou zvíťazím.“ „A ak by niekto, na kom ti veľmi záleží, chcel, aby si s tým prestal?“ dobiedzal priateľ, podľa ktorého kaskadér zbytočne hazardoval. „Urobil by som to,“ povedal smutne. „Ak by mu na tom veľmi záležalo,“ odvrátil sa a iskra v jeho oku zhasla. Rukou zotrel z líca slzu. „Ale naozaj by to odo mňa chcel?“

Aj riskantné kúsok patria k životu - ak však máme spravodlivý, dôstojný či čestný dôvod. Alebo „len“ či „aspoň“ lásku ako vysvetlenie.

PREKROČIŤ SVOJ TIEŇ

„Už je tma, ponáhľajme sa domov!“ zaznel uprostred ulice detský hlas.

Otec sa usmial. „Aha, pozri, niečo lezie za mnou po zemi!“ zvolal ten istý hlas o chvíľu. „Keď poskočím, poskočí. Keď stojím, stojí i ono,“ volalo vzrušene dieťa. „To je tvoj tieň!“ odvetil otec spokojne. „Tieň? Ten je čudný. Raz je veľký, raz je malý,“ čudovalo sa dieťa ďalej. „A prečo je stále vedľa mňa? Chcem ho prekročiť, čo mám robiť, ocko?“ špekulovalo nad záhadou. „Prekročiť svoj tieň, to je jedna z najťažších vecí v živote“ odpovedal otec. „Predstav si predavača: rozdeľuje ľudí na zákazníkov a tých, čo uňho nekupujú. Alebo lekára. Pozná pacientov, chorých i zdravých. Alebo kňaz — ten ľudí triedi na veriacich a neveriacich.“ „No a čo to má spoločné s mojím tieňom?“ „Raz budeš aj ty niekým z nich - predavačom, lekárom, možno kňazom. Ak budeš na ľudí pozeráť len očami svojho povolania, nepochopíš niečo podstatné. Budeš jedným z tých, čo tvrdia, že prekročiť svoj tieň sa nedá.“

„A ako by som to mal robiť?“ „Dôležité je zbaviť pohľad jeho obmedzení. Dať viac, ako káže povinnosť. Nedeliť ľudí, ale vnímať človeka, ktorý je tu v tejto chvíli pri tebe.“ „A toto je prekročiť svoj tieň?“ pýtal sa pochybovačne chlapec. „Áno, toto. Vykročiť za svoje hranice, pozrieť na človeka. Kto to nedokáže, nikdy neprekročí svoj tieň.“ „Prekročiť svoj tieň,“ mrmlal si chlapec popod nos. Už neposkakoval. Premýšľal.

Ľudia môžu byť zákazníkmi, pacientmi, veriacimi, stránkami, ľuďmi s ľudskými potrebami. No človek potrebuje pre život človeka. Dávať sa, ale aj dostávať. Prekročiť svoj tieň.

MUDr. Jana Víznerová „Vedieť vidieť“

Farár, a na krásne a dobré nahé ženy, ktoré stvoril Boh, sa nemôžeme pozerat'?

Moji chlapci, keď sú pri miešačke, musia kričať, lebo sa nepočujú. A ja som ďalej od miešačky, ale počujem všetko, čo rozprávajú.

Prišiel som raz k miešačke a oni pozerajú nejaký časopis. A naraz hlasy: „Farár ide, farár ide!“ Skoro ho do miešačky hodili. Katolícke noviny to neboli, bol to erotický časopis.

„Dajte mi ho!“

„Farár, to nemôžeš vidieť!“

Zobral som časopis, máme kachľovú pec, šup do pece.

Večer ma čakali. Vždy, keď sa niečo deje, čakajú ma na izbe. Bola už tma, pomaly som sa vyzúval, vyzliekal.

„Farár?“ „No?“

„Ty si povedal v kostole, že všetko, čo Boh stvoril, je dobré a pekné.“

„Povedal som.“ Netušil som, kam mieri. „Farár, a ženy?“

Pomyslel som si: *Uf, Bože môj.* „Áno, všetko, čo Boh stvoril, je dobré a pekné!“

„Farár, a nahé ženy?“

To už som sa posadil. *Duchu Svätý, pomáhaj mi.* „Áno, aj nahé ženy. Všetko, čo Boh stvoril, je pekné a dobré, teda aj nahé ženy.“

„Farár, a prečo by sme potom nemohli pozerat' na pekné a dobré nahé ženy?“

Tak vám to teologicky poskladali. *Tak, Bože, Duchu Svätý, pomôž mi.* Veľa sa modlím k Duchu Svätému nie preto, že by som bol taký nábožný, ale preto, lebo sa potrebujem rýchlo a správne rozhodnúť. Mama mi povedala, že ak sa chceš rýchlo a správne rozhodnúť, modli sa k Duchu Svätému.

Hovorím mu: „Mám tu fotoaparát, požičal mi ho jeden bohoslovec. Vieš čo? Skoč domov a odfoť mamku.“

„Mamku?“

„Keď mamka vyjde zo sprchy alebo pôjde do sprchy, tak ju odfoť.“ Mal matku alkoholičku a otca alkoholika, vyhodili ho z domu.

„Ako farár?“

„Dobre si počul. Odfoť mamku, keď pôjde do sprchy, a na moje náklady dám urobiť veľké fotky. A každému chlapcovi dám nad posteľ tvoju mamu.“

„Joj, farár, moju mamu nie!“

„Nie? Ale sestru máš šikovnú! Tak sestru...“

„Joj, farár, ani sestru nie!“

„Sestru nie, mamu nie. Chceš sa oženiť, nie?“

„Uhm...“

„Tak keď budeš mať dcérku, tak potom tvoju dcéru...“

„Joj, farár, také príklady...“

„Aha, okrem toho, že si aj nemravný, si aj nespravodlivý...“

„Ako to?“

„Tvoju mamku nie, sestru nie, dcéru nie. Ale na fotke je niečia matka, sestra alebo dcéra, nemyslíš?“

Boli ticho. Potom sa ozval jeden spod okna: „Farár, ale ona to chce...“

„Výborne, tvoja trojročná dcérka poprosí o britvu, zápalky alebo nôž. Dáš jej?“

Hneď bolo ticho, mohli sme ísť spať. Toto vám nevznikne ani v kostole.

Farár Marián Kuffa „Kazateľnica život“

Sebazápor

Radi sa zbavujeme starých prežitkov a siahame po nových hodnotách, o ktorých sa nazdávame, že do nášho života prinesú viac šťastia a spokojnosti. Lenže nemôžeme zanechať všetko, čo je staré, a nahradiť to novým. Často sú to hodnoty veľmi staré, a predsa dobré. Takouto hodnotou je i sebazápor.

Viem, že nejde len o to, aby sme si odopreli jedlo či nápoj. Ide o viac. Veď ako hovorí Roger Schutz:

„Kresťanská morálka nevyžaduje nijakú morálku odopierania. Nie je samoúčelná, ale je prostriedkom, ako reagovať na milosť.“

Pozrite! Dnes aj športová výchova prebieha na vedeckom základe. Športovec prekonáva veľmi presný a systematický tréning. Nie je to jednoduché. Žiada si to obrovské vypätie síl a veľkú námahu. Denne sleduje svoj výkon. Len tak môže splniť vysoké požiadavky. Keď ide o mravnú silu, o silu vôle, platí ten istý zákon. A čo potrebujeme viac než charakterných ľudí? Aj pevná vôľa sa však získava len s vypätím síl, s námahou, vytrvalosťou, kontrolou, sebaovládaním, sebazáporom.

Dieťa sa riadi pudovými impulzmi. Jeho správanie bezprostredne určujú pudy a je zamerané na ich bezprostredné uspokojovanie. Dieťa často chce mať všetko, čo vidí. To, čo je v detskom postoji normálne, u dospelého to pôsobí dojmom nezrelosti a infantility. Od neho sa očakáva, že mocou svojho rozumu a viery bude kontrolovať pudy, vôľu i nápady.

Ovládanie pudov posilňuje naše „ja“. Umožňuje človeku ovládať jadro svojej podstaty a stať sa vnútorne slobodným a nezávislým. O filozofovi Sokratovi sa rozpráva, že keď išiel na trh, pri pohľade na množstvo tovaru údajne vykrikoval: „Aké je tu množstvo vecí, ktoré nepotrebujem!“ Táto skutočnosť dokazuje, že neexistuje ovládanie pudov bez ich zrieknutia sa. Môže to byť bolestné. Najmä v začiatočnom štádiu vyvoláva boje. Ľudský život sa z tohto hľadiska stáva stálym učebným procesom. Kto by mohol pochybovať o tom, že také šťastie, ktoré poskytuje ovládanie seba, je hlbšie a trvalejšie než to, ktoré vychádza z bezprostredného uspokojovania všetkých žiadostí?! Každodenný život nás presviedča, že ľudia, ktorí sú vo svojich nárokoch, často i nesprávnych, nenásytní, sťažujú život nielen sebe, ale i svojmu okoliu. Takí ľudia nenašli cestu k svojmu pravému „ja“, preto im zostáva uzavretý prístup k „ty“.

To však neznamená, ako hovorí J. Gründel, že „človek sa môže a má úplne odpútať od svojich žiadostí, ale má sa oslobodiť z ich väzenia“. To sa nedá inak ako neustálym tréningom i v tejto oblasti.

Netreba azda ani pripomínať, aký význam má živá viera pri formovaní charakteru a osobnosti vôbec. Je opravdivým motorom, ktorý nás ženie byť lepšími.

Využime teda čas, aby sme sa stali aj takto viac ľudmi.

Viliam Judák „Vo svetle všedného dňa“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločnosť pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice vo Vištuku